

CSÍKI ANDRÁS

Add meg

*Mennyi a dolgom s mi jut eszembe,
Rímekbe vagyok magam is szedve,
A sorokhoz bújok e fázós testtel,
S Attilát mondom játszós kedvvel,
Állatnak van ingyen kedve,
aki nem ád, az a medve...*

*S azután felmondom Adyt,
Mint gyenge fércet fölszakít,
Hogy különös nyár éjszaka volt,
S látom Csucsát, hol kóborolt,
Agyában a felrobbant zsenialitás,
A nyugati bálvány, s a keleti áldozás...*

*És Gyuri bácsit hallgatom – mondja, csak mondja,
Budapest, Firenze, Párizs – a szépség bolondja,
Hogy ugyan hogy is maradna veszteg,
Az ember, kinek az élet így volt a legszebb,
És lassan elindul és görcsöt old, hogy
...vérembe folyt a vörös telihold...*

*Aztán itt a város főterén a bronzszobor,
Ha arra járva köszönök, ő visszaszól,
Tudod, hogy a Nap barátja voltam?
De csak kijelent, mindig állítva a jelent,
Tintájába hiszen belefürdött a nagyvilág,
...hányszor álmodtam Dsuang Dszi-t tovább*

*És jönnek, jönnek mindnyájan sorban,
Babits, Kosztolányi, Tóth Árpád, s onnan
Valami ősi tűztől szikrázó panteon,
Juhász és Illyés, magamból kikelve szavalom,
És így szabad ez élet, fölnyújtom két kezem,
Add meg hát nekem boldogabb énekem!*